

Sygn. akt V CNP 79/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi B. U., A. U. i A. S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego w Katowicach
z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt XIX Ga 744/13,
w sprawie z powództwa A. S., A. U. i B. U.
przeciwko Bankowi Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy w D. uwzględnił powództwo A. S., A. U. i B. U. przeciwko Bank SA tj. zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 9 924,35 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 stycznia 2012 r. Na skutek apelacji pozwanej spółki Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2014 r. zmienił ten zaskarżony wyrok i powództwo oddalił

W skardze od tego prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji zaskarżającej go co do kwoty 6 616.23 zł z odsetkami i co do kosztów, powodowie wniesli o stwierdzenie jego niezgodności z prawem w zaskarżonym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego wyroku sądu w zasadzie drugiej instancji,

kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa; którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się dopuszczalność wyboru przez sędziego jednego z wariantowych rozwiązań.

Poza tym, treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka, w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedyne go trafnego orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też trzeba uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest w tym znaczeniu niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Takie kryterium bezprawności należy brać pod uwagę przy ocenie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

Brak podstaw do przyjęcia aby w sprawie w sposób wyżej zasygnalizowany doszło o naruszenia powołanych w skardze przepisów, zwłaszcza że w doktrynie

podnosi się, iż jest dopuszczalna egzekucja z rachunku wspólnego wspólników spółki cywilnej, gdy dług dotyczy jednego z nich. Poza tym, skargi nie można skutecznie opierać na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ewentualny błąd komornika nie może skutkować odpowiedzialnością pozwanej.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁹ k.p.c.).